

A hónap verse

Andrássy Réka: Lehetetlen bakancslista

(részlet)

Szeretnék indián lenni egy évre,
szeretnék házakat festeni kékre.
Szeretnék éjszaka úszni egy tóban,
szeretnék hinni az örökké szóban.
Szeretném újra anyámat ölelni,
szeretnék minden kérdésre felelni.
Szeretnék sírókat megnevettetni,
József Attilának barátja lenni.
Szeretnék egyszer Van Gogh -gal festeni,
szeretnék mindenkit egyformán szeretni.
Szeretnék Gandhi -val egy asztalnál ülni,
halkan beszélgetni és teát szürcsölni,
miközben minden az, aminek látszik,
s a Nap éppen naplementét játszik.
Kint egy tehénke kérődzik csendesen,
nőnek a virágok erőszakmentesen.
Ülünk öreg házások, kéz a kézbe '
az ajtónkon hirtelen Szent Ferenc néz be.
„Adj Isten!”- kacsint ránk s pödri a bajuszát,
s leoldja lassan porlepte saruját.
Leül az asztalhoz, tölt egy kis vizet,
vállán tarka madárka piheg.
Lábához hízelegve dorombol a cirmos,
mennyország illatát szaglássza biztos.
Szent Ferenc kedvesen végigsimogatja,
fénylő glóriáját megigazítgatja.
Glóriája körül repked egy kis lepke,
nincsen neki onnan elrepülni kedve.
De leszáll mégis, elfáradt a teste
s a szobába lassan bekúszik az este.
Álomból valóság, valóságból álom,
a fele sem igaz, mind csak kitalálom.
Szent Ferenc nélkül ülök a sötétben,
nem fogja senki kezemet kezében.
Csak játszom a képekkel, ringatom a lelkem,
szeretném ha valaki meglátna most engem.
Szeretnék az asztalra tiszta abroszt tenni,
szeretnék újra kisgyerek lenni.
Szeretném ha az út végén valaki várna,
szeretnék lenni valaki álma.

